

Hospitalita

STŘECHA NAD HLAVOU NESTAČÍ
POMÁHÁME UPRCHLÍKŮM

BUĎTE MILOSRDNÍ!

PAPEŽ FRANTIŠEK
ZAHÁJIL SVATÝ ROK

EBOLA

POMOC JE STÁLE
POTŘEBA!

BR. JOACHIM
JMENOVÁN PROVINCIALEM

ZDARMA

ŘÁD A KŘESŤANSKÝ SVĚT

- 7 Nový provinciál br. Joachim
- 8 Rok milosrdenství začíná 8. prosince
- 10 EBOLA – Pomoc je stále potřeba!
- 12 Za účast v boji s ebolou...
- 14 Setkání ředitelů v Bratislavě
- 15 EU podpořila řádový projekt DESkTOP
- 16 Cena Celestýna Opitze 2015
- 18 Střecha nad hlavou nestačí
- 20 Vracíme knihy tam, kam patří
- 21 Konference Hospitality

SPIRITUALITA

- 22 Zamyšlení nad osobní účastí na bohoslužbě
- 23 Vzory řádového života
- 25 Z dopisů sv. Jana z Boha
- 26 Klášter na čas

ŽIVOT A ZDRAVÍ

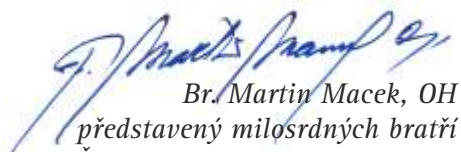
- 27 Knižní typ – Laudato Si' – Papež František

MILÉ SESTRY A MILÍ BRATŘI,

doba, ve které žijeme, nás nutí konfrontovat se se situacemi, které nás přímo či nepřímo ovlivňují. Kultura a hodnoty, kterých dnes užíváme, nejsou úplnou samozřejmostí. Historie by měla podávat nezaújatý a ucelený výklad tohoto vývoje. Je smutné, že se i v dnešní době setkáváme s bagatelizováním a pokřiveným výkladem událostí. Již mnohokrát jsem se setkal se situacemi, ve kterých se můžeme bát věci nazvat pravými jmény. Uvedu příklad: Je rozdíl, když prezentuji veřejnosti, že řeholní kláštery byly „převedeny pod stát“, než když napíši „kláštery byly státem zabrány“. Jako bychom se báli pojmenovat věci, jaké opravdu byly. A v takové době se nacházíme právě dnes. Jak chceme chápat dění kolem nás, když nejsme schopni sami prezentovat svou minulost? Lidé a jejich postoje nám zanechali do dnešní doby určitou stopu. Mnoho z nich mohlo mít život lepší, ale rozhodli se investovat do budoucnosti. Připadá mi, že dnes si jejich odkazu a jejich nasazení ne všichni váží. Že se vybere „zrnko“ z dějinných událostí, aby se pak mohl prezentovat vlastní výklad. V souvislostech, které se dnes dějí, si jsem jist, že bychom měli mít stejnou odpovědnost vůči mladé generaci a i té nastávající předávat historické zkušenosti z našeho života v celistvosti a především mít v úctě ty, kteří nás „s nezkřivenou páteří“ předešli. Jen tak bude Pán žehnat nám a všemu našemu dílu. Kéž je pro nás i adventní doba a vánoční svátky časem porozumění a odpuštění.

Přeji vám všem požehnané vánoční svátky!

Br. Martin Macek, OH
představený milosrdných bratří
v České republice a na Slovensku

stalo se

| Pouť ke 400. výročí Grazu

Několik set bratří a spolupracovníků poděkovalo putováním Panně Marii za ochranu jejich díla během posledních 400 let, co působí řád v Grazu, v rakouské bazilice Mariatrost. Mši svatou zakončující pouť sloužil diecézní biskup Dr. Wilhelm Krauwaschl.

| Spolupráce rehabilitačních pracovníků s Katowicemi

Naši viziovičtí spolupracovníci navštívili řádovou nemocnici v Katowicích. Účelem návštěvy bylo navázání kontaktů a zahájení spolupráce prozatím především v oboru rehabilitace. Zaměstnanci si vyměnili poznatky,

vzájemně se inspirovali a věříme, že v budoucnu vznikne širší platforma spolupráce, výměnných pobytů a stáží, a to nejen v oboru rehabilitace. Chceme tak co nejvíce využít síť 400 nemocnic a jiných zařízení po celém světě, jejichž spolupráce má vést ke zkvalitnění poskytovaných služeb a udržení špičkové odbornosti našich zařízení a zaměstnanců.

| Náramek, co zavolá pomoc

Otec Vojtěch Málek obdržel od společnosti Cesta 121, která se věnuje pomoci kněžím v nemoci a ve stáří, náramek, jehož stisknutím si v případě nouze, pádu, nevolnosti, či čehokoliv podobného, může zavolat pomoc. Otec Voj-

těch i komunita bratří tak může mít o trošku větší jistotu, že se mu dostane pomoci, když ji bude potřebovat.

| Chrám v Granadě vrácen řádu

Po téměř dvou stech letech byla řádu vrácena bazilika sv. Jana z Boha v Granadě. Tu v roce 1836 zkonfiskoval stát v době vlády Mendizabala a později přešla do vlastnictví granadské arcidiecéze. Od letoška je bazilika zpět ve vlastnictví řádu, což je ohromná radost, ale i starost, aby tento architektonický a umělecký skvost uchovávali – cí ostatky zakladatele řádu byl zachován dalším generacím.

| Andělský strom

Děti z naší školky se jistě těší na vánoční dárky. Už v jejich malém věku se ale snažíme, aby chápaly, že ne všechny děti mají to štěstí trávit Vánoce se svými rodiči. Iniciativa Andělský strom vyhledává děti, jejichž rodiče jsou ve vězení, a vánoční svátky nemohou trávit doma, a ani potěšit dárkem své blízké. Ti, co jsou ve výkonu trestu, napíší pouze dopis, ten dají „darcům“, ti k dopisu přidají dárek a odešlou dětem. V našem případě jsou tímto dárce právě děti z naší školky. Letos společně s farníky kostela sv. Leopolda stavebníci, panenkami a dalšími drobnými výrobky obdarují 10 dětí, které budou během těchto Vánoc bez svých rodičů.

| Bratislavský převor

Novým bratislavským převorem byl zvolen milosrdný bratr Richard Jombík. Potřeba jmenování převora vznikla poté, co byl tehdejší představený konventu a nemocnice br. Joachim Mačejovský jmenován provinciálem Rakouské provincie. Bratru Richardovi, který v letošním roce přijal jáhenské svěcení, a který se těší velké oblibě u personálu bratislavské nemocnice kvůli své obětavosti a přátelskosti, přejeme požehnání od Pána do nových úkolů a pomocnou ruku Panny Marie, Matky Dobré Rady.

NOVÝ PROVINCIAL BR. JOACHIM

4. září 2015 byl do funkce provinciála rakouské řádové provincie generálním představeným řádu br. Jesus Etayem jmenován bratr Joachim Mačejovský. Doposud zastával funkci převora bratislavského konventu. Ve své funkci bude zodpovědný za 43 milosrdných bratří a okolo 7600 spolupracovníků působících na zhruba 30 místech v Rakouské řádové provincii.

Toto jmenování bylo nezbytné poté, co bratr Ulrich Fischer v červnu z funkce provinciála odstoupil ze zdravotních důvodů. Na základě článku 113 generálních statut, generál Etayo v doprovodu generálního rádce bratra Rudolfa Knoppa odcestoval do Rakouska, kde na začátku září vyslechl své spolubratry, kteří se účastnili poslední provinční kapituly, na níž byl provinciál Ulrich zvolen. Po důkladném zvážení postojů a pohledů všech těchto bratří ustanovil generál Etayo do úřadu jako nového

provinciála Joachima Mačejovského. Toto rozhodnutí bylo veřejně oznámeno 9. září 2015 ve Vídni za přítomnosti bratří a spolupracovníků z Rakouské provincie včetně delegatur českomoravské, slovenské a maďarské.

Bývalému provinciálu Ulrichu Fischerovi vyprošujeme pevné zdraví a síly do další práce při naplňování jeho osobního povolání hospitality.

Nového provinciála a všechna jeho rozhodnutí svěřujeme pod ochranu Panny Marie, Matky Dobré Rady, a všechny prosíme o modlitby.

ŽIVOT BR. JOACHIMA

Bratr Joachim Mačejovský se narodil 8. října 1982 v Košicích (Slovensko). Zde vyrostl a studoval. Ve svých bezmála dvaceti letech se začal zajímat o řád milosrdných bratří a práci v jeho nemocnici v Bratislavě. Po noviciátu (vzdělání života v řeholi) v rakouském Grazu absolvoval scholastikát (profesní vzdělání) v Regensburgu. Od roku 2008 sloužil jako ošetřovatel v nemocnici v Grazu a od roku 2010 do 2014 se vedle denní zdravotnické služby věnoval oblasti pastorece a povolání a zastával funkci magistra postulantů. Na provinční kapitule 2014 byl zvolen převorem bratislavského konventu a nemocnice a rádcem slovenské delegatury. V této době také dokončil svá studia v oboru nemocničního managementu v Donau-Universität Krems.

zdroj: OHSJD, barmherzige-brueder.at

ROK MILOSRDENSTVÍ

BUĎTE MILOSRDNÍ JAKO OTEC!

Přáním papeže Františka spojeným s mimořádným Svatým rokem milosrdenství, který byl oficiálně zahájen 8. prosince 2015, je zvláště posílení víry každého věřícího tím, že zakusí blízkost Boha Otce a prožije okamžik pravého setkání s jeho milosrdenstvím.

„Svatý rok má udržovat živou touhu po umění zachytit tolik znamení něhy, již Bůh nabízí celému světu a především

trpícím, osamoceným a opuštěným nebo těm, kdo nemají naději v odpuštění a necítí se být milováni Otcem,“ prohlásil během vyhlášení Svatého roku milosrdenství papež František.

Toto milosrdenství v kontextu svatého roku ale není chápáno pouze ve vztahu k Bohu, ale zvláště mezi lidmi samotnými. Důležitý je především dialog, a to jak mezi věřícími, tak s příslušníky jiných vyznání a náboženství. Vatikán upozorňoval především na potřebu komunikace s židovstvím a islámem,

aby se právě v tématu milosrdenství znovu nacházela cesta k dialogu a k překonávání těžkostí převládajících ve veřejné sféře. I v tomto, ale především v osobním životě věřících a jejich vztahu k sobě, světu a Bohu, mají svoji roli sehrát tzv. „misionáři milosrdenství“, kteří mají být schopni ve své kněžské službě chápat lidská omezení a ve svém kázání i při zpovědi musí být připraveni hovořit hlasem Dobrého pastýře. Tito misionáři budou do celého světa vysláni z Říma na Popeleční středu.

Ke Svatému roku je připraveno mnoho událostí a oslav, které bude možné prožívat jak v Římě, tak v domácím prostředí. Svatý stolec zdůraznil především význam poutě, která člověka formuje ve víře a zbožnosti. Průchod Svatou branou pak má být symbolickým naplněním osobní proměny.

Součástí roku bude i setkání mládeže v Krakově, které chápeme jako důležitý prostředek v zakoušení milosrdenství, lásky a vzájemného přijetí mezi bližními.

Důležitý je ale faktický a aktivní projev milosrdenství ze strany každého jednotlivého věřícího. Svatý otec nabádá, abychom vyšli na okraj společnosti a projevíli milosrdenství těm nejposlednějším, nejpotřebnějším, chudým, slabým a nemocným a abychom se sami stali milosrdnými Samaritány

po vzoru našeho Otce, který je nejvyšší milosrdný.

Zásadním aspektem svatého roku je modlitba, ve které máme sílu k milosrdným skutkům nalézt.

vp, zdroj: tisk.cirkev.cz

ROZHOVOR

EBOLA

POMOC JE STÁLE POTŘEBA!

Téměř rok a půl po vyvrcholení epidemie eboly v zemích západní Afriky, kde řád provozuje tři zařízení, jedno v Libérii a dvě v Sierra Leone, odpovídá generální představný řádu br. Jesus Etayo na otázky o stavu společnosti a tamních nemocnic. Libérie je oficiálně uznána jako ebola-free, což znamená, že se zde podařilo ebolu porazit, Sierra Leone v současnosti ještě čeká na vypršení lhůty nutné k ověření, že ebola se již nešíří.

Epidemie přinesla mnoho smutných zpráv o smrti několika našich bratří a spolupracovníků, na druhou stranu se ovšem díky ní mohla projevit solidarita a milosrdenství milionů lidí po celém světě, kteří k boji s pohromou jakkoli přispěli.

Poslední rok a půl jste vyzýval k pomoci řádovým zařízením v Africe postiženým ebolou. Jaká byla odezva?

Odezva byla ohromující! Jak uvnitř řádu, tak od lidí a institucí mimo něj, byli vstřícní a velkorysí. Dostali jsme mnoho malých i velkých darů, od jednotlivců i velkých společností.

Na co byly tyto dary použity?

Mohli jsme díky nim obnovit provoz dvou našich zařízení v Libérii a Sierra Leone, která musela být v době epidemie uzavřena. Pro nás je těžké si něco takového představit, ale v době vrcholu krize v té oblasti působily jen nemocnice specializované na ebolu. Všechny ostatní nemocnice byly zavřené! V té době v Libérii třeba nebyla jediná fungující porodnice. Prvně tedy bylo nutné zajistit, aby se ebola nešířila, důležité ale bylo poté obnovit fungující zdravotní systém, který počítá s léčbou běžných onemocnění. Naši snahou tedy bylo znovuootevření obou nemocnic, aby se péče dostala všem lidem nemocným a potřebným, tedy

nejenom těm nakaženým ebolou. Obě nemocnice bylo nutné pečlivě vyčistit a sterilizovat. To se díky darům a mezinárodní podpoře podařilo, ale zároveň jsme museli fungovat ve velmi přísných bezpečnostních podmínkách, museli jsme intenzivně školit zaměstnance, což bylo a stále je velmi náročné. Každý člověk, který do nemocnice přišel, musel být vyšetřen pro vyloučení eboly.

A jaké budou další kroky? Jak budete nakládat s dary, které ještě přijdou a budou přicházet nadále?

Ty dary budou především zajišťovat, že za těchto bezpečnostních podmínek, které i po odeznění epidemie budeme muset nějakou dobu udržovat, zařízení udržíme v provozu, abychom mohli pečovat o nemocné. Obě nemocnice jsou v současnosti závislé na darech. Pacienti sami nemusí za léčbu platit, a stejně tak nemůžeme očekávat žádný příspěvek ze strany vlády.

Libérie byla v květnu vyhlášena ebola-free, ale krátce na to jsme se dozvěděli o dalším případě nakažení. V Sierra Leone se počet případů výrazně snížil, ale z nejhoršího stále nejsme venku. Krize stále může pokračovat. A je jisté už teď, že ještě hodně dlouho potrvá, než se všechny zasažené země dostanou do „normálního“ života. Do té doby řád musí udělat vše, co je v jeho silách, aby obě zařízení udržel fungující, aby se místním dostala tolik potřebná péče.

Kromě toho všeho Libérie i Sierra Leone patří k nejchudším africkým zemím, kde už před krizí eboly byl zdravotní systém velmi špatný. Obě země nyní zažívají nesmírně těžkou hospodářskou krizi, takže na pomoci zvnějšku budou závislí ještě dlouhou dobu.

A věřím, že náš řád v této pomoci půjde příkladem v první linii.

zdroj: barmherzige-brueder.at

ZA ÚČAST V BOJI S EBOLOU...

Boj s ebolou stále pokračuje, nicméně ohromné úsilí všech zúčastněných si už dnes zaslouží velké uznání, i přestože mnohým už nikdy nebudeme moci poděkovat, protože položili v tomto boji své životy.

Naše dvě řádová zařízení v Libérii a Sierra Leone musela být z bezpečnostních důvodů uzavřena v době vrcholu epidemie, nicméně s pomocí IMC (Mezinárodní lékařské jednotky), Africké Unie a Lékařům s Afrikou CUAMM, se obě nemocnice podařilo znovuotevřít a dnes patří k nepostradatelným součástem tamních zdravotních systémů. Za toto úsilí náš řád převzal hned několik ocenění.

Už v prosinci roku 2014 byli **Cenou Celestýna Opitze** in memoriam za vzor v péči o nemocné a potřebné v Praze oceněni všichni milosrdní bratři a spolupracovníci, kteří v Libérii a Sierra Leone položili svůj život. Nezávisle na této řádové iniciativě však byl řád brzy oceněn u několika významných institucí.

Poté, co byla ebola poražena v Libérii, naši monrovijskou nemocnici navští-

vila nositelka Nobelovy ceny míru prezidentka Libérie Ellen Johanson Sirleaf. Chtěla tímto alespoň symbolicky poděkovat bratřím a jejich spolupracovníkům za nezměrnou obětavost a odhodlanost v boji s epidemií. Řediteli nemocnice Patriku Nschamdze, který u nemocných nakažených ebolou položil vlastní život, udělila in memoriam liberijské státní vyznamenání **Star of Africa**, všem dalším bratřím a spolupracovníkům, kteří během epidemie taktéž zemřeli, udělila in memoriam řád **Humane Order of African Redemption** za humanitární práci,

pomoc liberijskému lidu a šíření emancipace a lidských práv.

Řád jako takový poté dostal významné ocenění Evropského parlamentu Cenu evropského občana **Civi Europaeo Praemium**. Ocenění bylo řádu uděleno nejenom za jeho téměř pět set let trvající práci na poli sociální a zdravotní péče v Evropě a na dalších kontinentech ve prospěch milionů nemocných, postižených a opomíjených lidí, ale i za práci řádu v přední linii, tedy práci ošetřovatelů a zdravotníků v zemích Západní Afriky postižených epidemií eboly. Ocenění je každoročně Evropským parlamentem udělováno lidem nebo institucím za excelentní plnění jejich závazků v úsilí o soužití a integraci mezi lidmi členských států Evropské unie v rámci každodenního nasazení a prosazování hodnot lidské důstojnosti, solidarity a tolerance. Bere se zde v potaz právě i mimořádně záslužná práce jednotlivců a institucí působících v Evropské unii ve prospěch zemí třetího světa, uvedení v praxi hodnot solidarity a mezinárodní spolupráce.

Další významné ocenění bylo uděleno na podzim roku 2015, a to ocenění **Princesa de Asturias de la Concordia**. Za řád ho převzal generální představený řádu z rukou španělského krále Filipa VI. a jeho ženy královny Letizie, a má představovat poděkování za půl tisíciletí trvající působení řádu ve Španělsku ve prospěch chudých, nemocných, slabých a všech jakkoli potřeb-

ných a přehlížených, ale načasováním odpovídá především uznání za boj s ebolou v Africe, ale i spoluúčast na řešení uprchlické krize v Evropě letošního roku.

Všech těchto uznání a vyznamenání si nesmírně vážíme, i přes to, že samozřejmě nepracujeme, aby se nám dostalo uznání tady na zemi. Naši bratři a spolupracovníci se po celém světě snaží žít v jednoduchém principu, který nám odkázal sv. Jan z Boha: „Dělejte dobro a dělejte ho dobře“. Cítíme jako morální závazek daný slibem hospitality, že se budeme starat o ty, kteří potřebují pomoc, a kteří jsou přehlízeni. Tyto lidi se snažíme vyzdvihnout, protože potřebují, aby přehlízeni nebyli. A vážíme si všech, kteří nepřehlíží a neberou tuto službu jako samozřejmou, a jsme jim za toto uznání vděční.

vp

SETKÁNÍ ŘEDITELŮ V BRATISLAVĚ

Je smutným faktem, že komunity bratří a jejich apoštolská díla byly v době komunistické totality surově rozprášeny a zrušeny. Okolnosti provázající tuto dobu si řád pravidelně připomíná, přičemž její důsledky pociťuje tak či onak dodnes. Dílo sv. Jana z Boha je však založeno na lásce, a ta je věčná. Nelze ji zrušit, ani zakázat, a proto dnes i zítra budou milosrdní bratři dál budovat svá díla.

Tato díla mají v Čechách, na Moravě a na Slovensku v dnešní době velmi různorodou podobu, těžištěm práce řádu však nadále zůstává zdravotní a sociální péče. Za účelem navázání a prohloubení kontaktů proběhlo tento rok v říjnu první společné setkání ředitelů a ředitelky všech apoštolských děl v regionu dřívějšího Československa. Na tomto prvním setkání byli ředitelé a ředitelky přivítány převorem bratislavského konventu br. Richardem a ředitelem Univerzitní nemocnice s poliklinikou milosrdných bratří dr. Tinákem, a to ve zrekonstruovaných barokních prostorách původní konventní lékárny.

I přes rozdílnosti v charakteru jednotlivých zařízení, v lokalitě, v poskytova-

ných službách a v cílových skupinách příjemců služeb si měli ředitelé a ředitelky během jednodenního setkání mnoho co sdělit. Každé zařízení se snaží nějak inovativně přistupovat k řešení svých problémů a k terapii pacientů, a proto má každý ředitel či ředitelka co předat svým kolegům z jiných zařízení.

Nikdo tak na setkání čas nemarnil; v minulosti podobná setkání mezi spolupracovníky jednotlivých řádových zařízení již přinesla konkrétní plody v podobě výměn pracovníků, odborných stáží apod. Ze strany řádu jsou proto podobná setkání plně podporovaná a představení řádu k nim vyzývají a podílejí se také na jejich organizaci. Nejinak tomu bylo i v tomto případě.

Apoštolská díla zahrnují dvě nemocnice akutní lůžkové péče (Brno a Bratislavu), nemocnici následné péče (Vizovice), domov sociálních služeb pro lidi s různým typem postižení (Spišské Podhradie) a zařízení pro péči o lidi bez domova (Bratislava). Dvě z těchto děl neprovozuje přímo řád milosrdných bratří; provoz nemocnice v Brně zajišťuje Město Brno a provoz domu sociálních služeb ve Spišském Podhradí je ve správě Prešovského samosprávného kraje.

EU PODPOŘILA ŘÁDOVÝ PROJEKT **DESKTOP**

Během letních měsíců vydala Evropská komise hodnocení projektů a žádostí o dotace v programech Erasmus+ pro postgraduální vzdělávání evropských občanů, na což náš řád netrpělivě čekal. Vydechnout jsme si mohli, když se komise rozhodla podpořit projekt našeho řádu, který zpracovala naše evropská kancelář Hospitality Europe.

Projekt, který potrvá následující dva roky a nese název DESkTOP, má za cíl rozvíjet schopnosti lidí s postižením na online platformě. Jedná se o strategické partnerství podporující vyučování postižených v hodnotě 175 000 €. Infrastruktura aktivity je totiž náročná v organizaci, která vyžaduje koordinaci zařízení řádu milosrdných bratří a kongregace hospitálských sester ve Španělsku, v Rakousku, Německu, Polsku, Francii, Portugalsku a v Belgii. Jedná se tedy o největší projekt, pro který jsme u EU žádali o podporu.

Práce začala na podzim letošního roku vývojem potřebných aplikací na mobilní zařízení a tablety, které budou v projektu využívány jako pracovní nástroj v souladu s psychologickými/-

psychickými možnostmi lidmi s postižením. DESkTOP bude usilovat o rozšíření již zavedeného modelu ve Španělsku, který se ve výchově klientů ukázal jako velmi prospěšný.

Více na hospitality-europe.eu.

zdroj: OHSJD

CENA CELESTÝNA OPITZE 2015

Na konci října byly předány dvě Ceny Celestýna Opitze za vzor v péči o nemocné a potřebné. Šestý ročník se tradičně uskutečnil v pražském kostele sv. Šimona a Judy u Nemocnice Na Františku, kde milosrdný bratr Celestýn Opitz provedl první operaci v narkóze v Evropě. Jeho zásluhou tak mohl vzniknout převratný medicínský obor anesteziologie. Jeho odvaha pomoci pacientům na tehdejší dobu nestandardní metodou je dodnes inspirativní nejen pro milosrdné bratry. Stala

se taky inspirací pro udělování ocenění lidem, kteří se stejně jako Opitz mohou stát příklady obětavého přijetí bližních v jejich nemocech a starostech.

O hudební část večera se postaral hudební soubor Bach-Collegium Praha a celý večer byl v živém přenosu vysílán TV Noe. Udělování tak vedle více než 300 návštěvníků v kostele mohly sledovat další tisíce doma u obrazovek. Událost se tradičně těší velké oblibě, za to jsme vděční i všem, kteří poskytli události svoji záštitu, jsou mezi nimi Dominik kardinál Duka, otec biskup Jan Baxant anebo ministr zdravotnictví ČR Svatopluk Němeček.

P. Marián Kuffa

První laureát Ceny Celestýna Opitze pro rok 2015 pochází z Kežmaroku. Po studiu na vysoké škole v Nitře se stal zemědělským inženýrem. Miloval koně, bavilo ho karate a horolezectví. Posledně jmenovaný sport se mu stal osudným, když se ve Vysokých Tatrách zřítíl ze skály. 13 hodin bojovali záchranáři o jeho život. A to se podařilo. On se však po této události rozhodl radikálně změnit svůj život a darovat ho Bohu na oplátku za záchranu života. Rozhodl se věnovat svůj život těm, kteří to nejvíce potřebují. Po studiu semináře dostal faru v dezolátním stavu v podtatranských Žakovcích. Od roku 1994 ji začal opravovat spolu s lidmi bez domova, bývalými vězni, kteří si odpýkali ty nejtěžší tresty. Postavil domky pro osamělé rodiče, hospodářské budovy, resocializační středisko pro ženy nebo domov pro seniory. Pomáhá etiopským řádovým sestrám a podle jeho metody sociální práce se učí v Belgii a ve Švédsku. O jeho rozsáhlé činnosti byly natočeny již dva filmy. V institutu fungujícím na principech komunity, který založil, se žije podle motta: „Milujte lidi takové, jací jsou. Čím méně si to zaslouží, tím víc je milujte. Nemilujte je podle velikosti jejich zásluh, ale podle velikosti jejich potřeb.“

Česká nemocnice sv. Karla Lwangy v Ugandě

Druhým laureátem pro rok 2015 je česká nemocnice založená v roce 2007. Nachází se ve vesnické oblasti Ugandy, kde žije polovina obyvatel pod hranicí chudoby, je tedy nemocnicí pro chudé. Těžiště práce spočívá v léčbě nemocí, které trápí velkou část populace: malárie, tuberkulóza a HIV, infekce, podvýživa, paraziti. Z chirurgických zákroků provádí nejčastěji operace v dutině břišní, z gynekologie císařské řezy a komplikované porody. Toto zařízení je unikátním projektem, protože je podporováno desítkami dárci (obyčejnými lidmi) z České republiky. Česká nemocnice sv. Karla Lwangy v Ugandě je rozvojovým projektem Arcidiecézní charity Praha.

MOŽNOST NOMINACE 2016

Cena Celestýna Opitze je každoročně udělována vybraným osobnostem za jejich příklad v péči o nemocné a starost o jakkoli potřebné. Symbolizuje poděkování a obdiv jejich práci, která inspiruje mnohé další v životě hospitality – křesťanské péče o nemocné a potřebné.

Laureáty ceny může nominovat kdokoli, protože komise je vyhledávat sama nemůže. Lidi, kteří si zaslouží toto minimální uznání vděčnosti za jejich příklad, je mnoho a často pracují ve skrytu. Proto nominace přijímáme na emailu info@milosrdni.cz, anebo skrze formulář na www.milosrdni.cz. Za nominace předem děkujeme!

STŘECHA NAD HLAVOU NESTAČÍ

Od ledna milosrdní bratři v Grazu ubytovávají 15 uprchlíků, na podzim k nim přibýlo dalších 30. Ale nabídnout lidem střechu nad hlavou nestačí, říká bratr Richard Binder.

Mohammed, Ahmed a Younes z Iráku, Patricia, Nsimba a jejich tři děti z Konga, Bashir z Afganistánu, Marianna a její dvě děti z Čechenska – oni a mnoho dalších uprchlíků našlo v Grazu u milosrdných bratří svůj dočasný domov. Dostane se jim tady potřebných základních služeb po dobu, kdy probíhá proces jejich oficiálního přijetí jako uprchlíků, který trvá zhruba čtyři měsíce.

Dům, který stojí vedle řádové nemocnice, získali bratři v roce 2014 a protože dosud nebylo rozhodnuto o jeho určení, a protože uprchlíků v Rakousku přibývalo a byla zima, rozhodli se ho nabídnout v lednu letošního roku 15 uprchlíkům. Dům bylo nutné nejprve opravit a přebudovat, za pomoci spolkové země Štýrska a Charity se to podařilo. K dispozici byly čtyři bytové jednotky. „V této službě samozřejmě

potřebujeme podporu odborníků a lidí, kteří mají zkušenosti. Charita je v tomto skvělým partnerem, mají patřičnou manažerskou infrastrukturu, která nám poskytuje asistenci, ale hlavně řadu tlumočnicků, bez kterých není práce možná. My, milosrdní bratři, zase přinášíme naše schopnosti a osobní povolání hospitality, a dohromady tak můžeme zmírňovat lidské utrpení alespoň několika uprchlíků,“ konstatuje bratr Richard. Na podzim letošního roku pak bratři opravili další prostory, které jsou schopny pojmout dalších 30 lidí.

NABÍDKA PERSPEKTIVY

„Rychle jsme si uvědomili, že nestačí mít otevřené dveře a připravené pokoje, musíme těm lidem dát nějakou perspektivu,“ říká bratr Richard. V říjnu tak bratři připravili setkání uprchlíků se studenty a místními obyvateli, všechny pozvali do nemocnice na večeri. Pod heslem „jídlo spojuje“ tak vzniklo velmi příjemné a hlavně produktivní setkání, ze kterého vzešlo mnoho nápadů, jak pomoci uprchlíkům zorientovat se v naší společnosti. Objevila se nabídka

společných aktivit od lekcí anglického a německého jazyka, přes sportovní akce jako třeba gymnastiku, společné procházky, až po šicí dílnu nebo hlídání dětí. „Pro nově příchozí je to nesmírně důležité, musí zjistit, jak naše společnost funguje, jak a kde si mohou nakoupit, anebo jak se třeba zkrátka jezdí tramvají. To všechno se musí naučit.“

POZITIVNÍ VÝSLEDKY

Téměř po roce bratr Richard konstatuje alespoň tento velký leč dílčí úspěch: „Než jsme první uprchlíky přijali, ptali jsme se samozřejmě lidí v našem sousedství. Byly tam velké pochybnosti a strach, to všechno ale brzy zmizelo,“ říká milosrdný bratr. „Mnozí pak za mnou chodili a chválili si, že nepamatují tak příjemné a bezproblémové sousedy.“ Lidé ze Sýrie, Iráku, Afganistánu a dalších krizových oblastí automaticky přijímáme s určitou obavou, ale po této zkušenosti se v nás obnovuje důvěra a utvrzuje přesvědčení, že mezi uprchlíky jsou obyčejní lidé, kteří potřebují přijetí, protože nechtějí nic víc, než žít v klidu a bezpečí. A žádná bariéra mezi katolickým mnichem a muslimským uprchlíkem neexistuje.

„V neposlední řadě pak uprchlíkům musíme dát šanci, aby naši společnosti mohli nabídnout sebe sama. Aby mohli požádat o azyl a pak si hledali práci. V mnoha případech se to podařilo, jeden uprchlík tak třeba dostal práci

v kuchyni přímo v naší nemocnici. Další se snaží získat možnost absolvovat profesní kurzy a jiné vzdělání, tak je to dobře,“ uzavírá bratr Richard.

zdroj: Granatapfel

VRACÍME KNIHY TAM, KAM PATŘÍ

Doba nástupu komunismu k moci v naší zemi byla velmi náročná. Zvláště řády a řeholní společenství zažily silnou perzekuci, ale i v ní se řeholníci snažili zachránit, co se dalo. A to nejenom na morální a duchovní rovině, ale snažili se chránit i to, co jejich předchůdci po celá staletí budovali.

Kláštéry milosrdných bratří byly vždy centrem vzdělanosti ve zdravotnických a lékařských oborech. To s sebou neslo potřebu disponovat třeba bohatými knihovnami. Protože komunisté chtěli zlikvidovat jakýkoli vliv duchovních včetně vzdělávání, jejich knihovny ničili a knihy pálili.

Tomu bratři pochopitelně chtěli alespoň částečně zabránit, proto vybírali nejcennější knihy a dávali je svým spolupracovníkům, aby je uschovali na bezpečném místě.

Dnes, po čtyřiceti letech nadvlády proticírkevní strany a dalších pětadvaceti letech návratu ke svobodě, se k nám mnohé tyto knihy vrací a postupně tak dáváme dohromady ztracené knihovny. Jde skutečně o drobné střípky. V kontextu našich dějin a duchovního vztahu našeho řádu k nim se jedná o velké poklady.

Děkujeme všem, kteří řádu tyto knihy vrací! Je možné, že nějaké máte doma i vy. Budeme proto velmi vděční, pokud se budete chtít podílet na obnově hodnot, které naši předchůdci budovali po celá staletí, a knihy vrátit tam, kam byly původně určené. Neváhejte nás, **p r o s í m e , k o n t a k t o v a t** na email prevor@milosrdni.cz, telefonicky nebo poštou (viz tiráž).

vp

KONFERENCE HOSPITALITY

Být zdravotníkem... O velké otázce, jestli je zdravotník profese, povolání, poslání anebo zkrátka služba, jsme mohli diskutovat na již druhém ročníku Konference Hospitality letos na podzim. V Bratislavě, ve Vizovicích a v Brně se jí dohromady účastnilo na téměř tři sta zdravotníků, lékařů a všech dalších, které zajímají témata hospitality – křesťanského odborného přijetí nemocných a potřebných. Je jisté, že všechny „čtyři aspekty“ zdravotníka jsou u těchto lidí jasně patrné, důležité ale je, že pomáhají nemocnému.

„Pomoc v nemoci“ tak zněl tematický název letošních setkání a přednášky tématu odpovídaly. S odborníky jsme diskutovali o syndromu vyhoření, službě u pacienta umírajícího, o aspektech vztahu mezi nemocným a ošetřujícím člověkem a mnoha dalších tématu blízkých záležitostech.

Oproti minulému roku jsme se letos rozhodli expandovat do zahraničí a setkání připravit také v Bratislavě. Prozatím se ho účastnili téměř výhrad-

ně zaměstnanci naší tamní nemocnice, přesto jsme s okolo 70 spolupracovníky mohli vytvořit příjemné prostředí s vysokou odborností. Další setkání ve Vizovicích a v Brně byla již pro širší veřejnost. Každé bylo mírně odlišné, právě díky struktuře účastníků.

Jsme rádi, že druhý ročník konference mohl navázat na loňský první ročník a pevně věříme, že budeme moci tyto konference pořádat i v dalších letech. Zde je důležité zmínit, že se nijak nesnažíme konkurovat jiným zavedeným konferencím, které sledují převážně duchovní aspekty péče o nemocné. Tyto naše konference chápeme jako čistě odborné a v této odbornosti hledáme přístup v duchu hospitality, křesťanského přijetí bližního. Odbornost konferencí je dána také akreditací jak u České asociace sester, tak u České lékařské komory.

O dalších ročnících budeme informovat na našich internetových stránkách.

ZAMYŠLENÍ

NAD OSOBNÍ ÚČASTÍ NA BOHOSLUŽBĚ

P. VOJTĚCH VÁCLAV MÁLEK, OH

Člověk dnešní doby pokládá za samozřejmé, že když přijde do kina, do divadla či na koncert, nalezne vše pečlivě připravené a celý program že proběhne podle předepsaného pořádku. Co by říkal, kdyby našel zaprášené židle nebo dokonce odpadky pod nimi, kdyby představení nezačalo přesně v ustanovenou hodinu a navíc kdyby herci nebo hudebníci své úlohy vykonávali nedbale?

Snad by si stěžoval na ředitelství, dal by to do novin, a následky?... Dalekosáhlé. Má-li tento druh zábavy vyvolat u člověka uspokojení, musí být splněn celý komplex požadavků. Jinak pocítí rozladění, zklamání a snad i odpor.

A jak budou reagovat věřící, když přijdou do kostela a najdou tytéž nedostatky? Zaprášené lavice, nezametená, nemytá podlaha, nedbale provedená výzdoba, začátek bohoslužby o 10, 15 minut později? Budou si také stěžovat? Na koho?

Ptal jsem se, co na tento pořádek řeknou věřící, avšak musím se ptát přesněji: Jak tuto nedbalou službu přijme Bůh? Vždyť pro něho je konána a On je Dokonalost sama. Jak ji přijme Bůh, když ani člověk není uspokojen?

Abychom došli ke správnému závěru, rozlišujme:

V kině nebo divadle jsou dvě skupiny lidí: První jsou účinkující, provozující umění. Druhá skupina umění sleduje, přijímá, obdivuje, uměním se poučuje, obohacuje, zušlechťuje své já.

V kostele je jen jedna skupina lidí, již předsedá kněz. Všichni společně konají bohoslužbu, všichni se na ní podílejí, všichni k ní přispívají.

A nejen to. Všichni stejně připravují prostředí kostela: úklid, výzdobu, správný chod, vzájemné respektování, včasný příchod apod.

To znamená: V kině a divadle jsou diváci a posluchači, v kostele však už nestačí být divákem a posluchačem, ale je třeba být plně aktivním účinkujícím. V kostele se koná to nejvyšší umění bohoslužby. Aby byli cele uspokojeni všichni účastníci, ale především Bůh, musí zase všichni účinkovat podle svých schopností a sil, a to živě a soustředěně, s plným vědomím, že konají tu nejposvátnější službu, jakou je člověk na této zemi schopen dát Bohu, svému Pánu!

VZORY ŘÁDOVÉHO ŽIVOTA

MUČEDNÍCI ŠPANĚLŠTÍ

památka 30. června

V roce 1539 založil svatý Jan z Boha v Granadě ve Španělsku řád milosrdných bratří. Od té doby se mnoho událo – dobrého i nepříjemného. U toho pozitivního můžeme stručně zmínit, že se řád uchoval v relativně dobrém stavu dodnes. U negativního je nutné zdůraznit (alespoň co se týká Španělska) utiskování řádu v letech 1798, 1835 a 1850 a především občanskou válku v letech 1936 až 1939.

Španělská občanská válka byla v mnoha ohledech negativem – politickým, hospodářským a společenským – a zemi na mnoho let rozvrátila. K tomuto kontextu se řadí také násilná smrt 95 bratří z hospitálského řádu svatého Jana z Boha.

Když v roce 1936 vypukla občanská válka, došlo z obou stran ke všeobecnému náboženskému pronásledování, jehož předurčenými oběťmi byli kněží a řeholníci. Ve strašné spirále nenávisti a násilí byli tito lidé nemilosrdně pronásledováni, mučeni a mnozí zavražděni.

Jednou z pronásledovaných skupin byli i milosrdní bratři. Pro pronásledovatele bylo maličkostí bratry vypátrat, zadržet, uvěznit a nakonec zabít.

Jako řádoví křesťané zasvěcení hospitalitě se totiž rozhodli zůstat po boku lidem jim svěřeným. Věrnost jejich poslání, zejména slibu hospitality, od nich vyžadovala, aby u nemocných setrvali i v případě ohrožení života, tento požadavek jim byl svatý.

Ačkoliv nejvyšší řádoví představení mnohým z nich vzhledem ke stále nebezpečnější situaci dali na výběr, ba dokonce jim radili, aby se vrátili zpět ke svým rodinám, rozhodli se jednotně, že zůstanou u nemocných. Tak bylo pro pronásledovatele velmi jednoduché je dopadnout. Byli zatčeni, když rozdávali večeři postiženým obyvatelům domovů v Ciempozuelos, Carabanchel Alto, Madridu, Malaze a Sant Boi v Barceloně. Byli zatčeni, když v Madridu, Barceloně, Valencii, Calafellu, Tarragoně a Manrese pečovali o ochrnuté, zmrzačené děti a děti trpící osteomyelitidou a rachitidou (křivici). Bratři jednali do poslední chvíle ve znamení víry, naděje a lásky. Zatímco byli popravováni, odpouštěli svým

vrahům a dokazovali tímto pravdivost evangelia.

Po skončení občanské války zahájil řád první kroky k tomu, aby se u vedení církve vymohlo blahořečení bratří, kteří jako hrdinní mučedníci víry a hospitality obětovali své životy. Všichni byli zajedno v tom, že jsme jim toto dlužni. Pro urychlení procesu byli bratři rozděleni na dvě skupiny. První skupina, sestávající ze 71 bratří, byla blahořečena papežem Janem Pavlem II. dne 25. října 1992. Druhá skupina, sestávající z 24 bratří, byla blahořečena dne 13. října 2013 v Tarragoně. 95 milosrdných bratří podalo důkaz, že vítězství pravdy je vždy nakonec vítězstvím lásky.

Prolitá krev těchto bratří, a s nimi rovněž i krev mnoha dalších kněží a řeholníků, kteří byli tehdy zavražděni, nemá sloužit jen tomu, aby byl zachováván obdiv vůči tomuto upřímnému důkazu víry, ale má být také motivací, povzbuzením a pozváním k tomu, aby vzácné dějiny hospitality, která byla založena svatým Janem z Boha, pokračovaly v téže velkomyslnosti a s týmž nasazením.

SV. BENEDIKT MENNI

(1841 - 1914) památka 24. dubna

Angelo Ercole Menni se narodil v Miláně v roce 1841 a do řádu milosrdných bratří vstoupil ve svých 21 letech.

Po svém působení ve Francii byl v roce 1867 poslán do Španělska, kde měl obnovit činnost řádových zařízení. Zde spolu s několika staršími bratry z před-revoluční doby obnovil komunitu v hospitálu v Barceloně a zahájil formaci mladých bratří. Ti museli absolvovat noviciát ve Francii, ale vraceli se do Španělska. S příchodem bratří mohli být založené i další konventy a tak už v roce 1884 byla zřízena španělská provincie, v jejímž čele stál provinciál Benedikt Menni. V této funkci zůstal 18 let.

V roce 1911 byl zvolen generálním představeným řádu, načež se zasloužil o další rozšíření řádu do Portugalska a Ameriky.

Díky svému odhodlání a lásce k řeholnímu životu dokázal založit Kongrega-

ci sester Nejsvětějšího srdce Ježíšova žijící stejnou spiritualitou jako milosrdní bratři.

V roce 1912 ze zdravotních důvodů z funkce generálního představeného odstoupil.

Byl člověkem, který na druhé působil silným sebevědomím, bystrou myslí a charismatem. Zemřel 24. dubna roku 1914. Dne 21. listopadu 1999 byl svatořečen papežem Janem Pavlem II.

Svatému Benediktu Menni je zasvěcena klášterní kaple brněnského konventu.

Modlitba

Bože, ochránce maličkých a ponížených! Ty jsi umožnil svatému knězi Benediktu Menni svým slovem a službou ohlašovat radostnou zvěst Tvého milosrdenství. Na jeho přímluvu nám dej sílu, abychom podle vzoru světce Tebe nade všechno milovali a neúnavně sloužili našim nemocným a chudým bratrům a sestrám. O to Tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen

Z DOPISŮ SV. JANA Z BOHA

DRUHÝ DOPIS GUTIERRE LASSEVI

„...Vzácný a milovaný bratře v Ježíši Kristu pro dluhy mnohokrát ani nevycházím a je mi velmi smutno, když vidám tolik ubohých bližních a bratrů v tak veliké bídě, nouzi na těle i duši a nemohu jim přispěti. Při tom všem důvěřuji pouze Ježíši Kristu, který zná mé srdce a bude mi odměnou.

Proto říkám: Nešťastný člověk, který se spoléhá na lidi a ne na Ježíše Krista, protože od lidí bude chtě nechtě odloučen, zatímco Ježíš Kristus je věrný a stálý. A protože se o vše stará, budtež mu vzdávány díky po všechny časy. Ježíši, staň se...“

KLÁŠTER NA ČAS

V letošním roce, který je věnován povolání k hospitalitě, nabízíme možnost poznat život milosrdných bratří z blízka a zažít „klášter na čas“. Všichni mladí muži, kteří cítí povolání k hospitalitě, službě nemocným a potřebným, jsou vítáni v našich komunitách, kde mohou toto povolání blíže poznat a rozvíjet.

Po domluvě s představeným řádu je možné strávit nějaký čas v našem klášteře a nahlédnout do života řeholníků. Ke kontaktu můžete využít formulář na našem webu nebo email

prevor@milosrdni.cz

(Předem připomínáme, že pobyt v klášteře neslouží k odpočinku v běžném životě, ale skutečně k rozeznání a postupnému poznávání a prohlubování osobního povolání.)

Pro zážitek poznávání řádu ve skupině vícera zájemců nabízíme víkend s milosrdnými bratry v jejich brněnském klášteře 29. – 31. 1. 2016. Pro přihlášení využijte výše uvedené kontakty.

LAUDATO SI'

PAPEŽ FRANTIŠEK

Klíčovým tématem encykliky je otázka: „Jaký svět chceme zanechat těm, kteří přijdou po nás, dětem, které právě vyrůstají?“ Podle papeže Františka však tuto otázku nelze řešit izolovaně, pouze v rámci životního prostředí. Papež upozorňuje, že se musíme ptát, co je smyslem života na zemi, jaké jsou hodnoty a základy společenského života, co je cílem naší práce a veškerého našeho úsilí. Pokud se nebudeme zabývat těmito hlubšími problémy, nepovede naše starost o ekologii k žádným významným výsledkům. Proto papež vybízí nejen věřící, ale též všechny obyvatele naší planety k ekologické konverzi a předkládá ve svém textu tzv. integrální ekologii, která se nezabývá pouze environmentálními problémy, ale řeší také hluboce lidské a sociální otázky. Celá encyklika, která je významným příspěvkem k dosavadní sociální nauce církve, je prodchnuta nadějí: „Lidstvo je stále schopné společně pracovat na budování našeho společného domova.“

zdroj: www.paulinky.cz

TIRÁŽ

Zpravodaj, který vychází ZDARMA nepravidelně 4x do roka. Vydává ho Hospitálský řád sv. Jana z Boha – Milosrdní bratři. Informuje o životě a aktivitách řádu, o jeho historii, světcích, významných událostech z domova i zahraničí.

V případě zájmu o odběr pište na e-mail: hospitalita@milosrdni.cz nebo na adresu: Milosrdní bratři, Videňská 7, 639 00 Brno. Nezapomeňte uvést počet výtisků, které chcete odebrat.

Vydává:

Konvent Hospitálského řádu sv. Jana z Boha – Milosrdní bratři
(pro svoji vnitřní potřebu)

Videňská 228/7, 639 00 Brno
IČ: 15531678

www.milosrdni.cz
sekretariat@milosrdni.cz

Registrace:

MK ČR E 20257

B. ú. 1341663309/0800
tel./fax.: 543 165 319

Redakce:

Bc. Vít Pospíchal
Petr Vojtek
Br. Martin Richard Macek, OH

Foto:

archiv OH

Tisk:

Didot, spol. s r.o.

POMOZTE NÁM VYDÁVAT HOSPITALITU!

Zpravodaj Hospitalita vychází zdarma pro všechny čtenáře. Jeho příprava však obnáší nemalé náklady, od času stráveného při jeho sestavování, korekce, grafické práce, nakonec tisk, „obálkování“ a hromadná korespondence.

Chceme však čtenářům poskytnout co nejvyšší provedení, stejně jak je tomu i ve zdravotní péči, kterou poskytujeme našim pacientům.

Své příspěvky můžete posílat na konto:

1341663309/0800

variabilní symbol: 1111

Za jakékoliv dary budeme nesmírně vděční!

„Per corpus ad animam“

KDO JSOU MILOSRDNÍ BRATŘI?

Hospitálský řád sv. Jana z Boha je společenství řeholníků zasvěcených službě nemocným. „Per corpus ad animam“ – „Tělem k duši“. Toto heslo je naplňováno svědectvím služby trpícímu a nemocnému bližnímu, jak k tomu vyzývá sám Ježíš Kristus.

Po vzoru sv. Jana z Boha dnes ve službě hospitality pracuje ve více než 50 zemích světa přibližně 1 200 milosrdných bratří. Provozují bez mála 400 zařízení se zaměřením na oblast zdravotnictví a sociálních služeb. Společně se zhruba 53 000 spolupracovníky pracujícími na plný úvazek a 7 000 dobrovolníky ošetří okolo 20 milionů lidí ročně. Bez ohledu na původ, národnost, náboženství, pohlaví či sociální postavení pomáhají bratři a spolupracovníci lidem skrze hospitalitu, která ukazuje milosrdného Krista všem, kteří hledají pomoc. Starají se o pacienty přestárlé, se zdravotním postižením, umírající, věnují se lidem s drogovou závislostí, hledají způsob, jak pomoci bezdomovcům, a samozřejmě dělají mnoho dalšího. V každé zemi světa se tak zaměřují na nejvíce problematickou oblast, kde je jejich práce potřeba. Charakteristickým znakem je snaha o hledání inovativních řešení naléhavých problémů ve zdravotnictví a v sociálních oblastech.

Původní českomoravská řádová provincie se v minulých letech stala součástí rakouské řádové provincie, která reprezentuje milosrdné bratry v celé střední Evropě. V ČR šest bratří a přes sto jejich spolupracovníků provozuje nemocnici ve Vizovicích, lékárny v Brně a Letovicích, mateřskou školu a společenský sál v Brně. Participují na provozu Nemocnice Milosrdných bratří v Brně a koncertního sálu FOK v Praze. Spolupracují s Nemocnicí Milosrdných bratří Letovice, se společnostmi Babybox, Anonymní alkoholici, Podané ruce a dalšími.